ชื่อปันหยี สะมิหรัง นั้น คือถ้าหลุ จันตะหรา กิระหนานั้นเอง"

คิดดังนั้นแล้วก็เปล่งอุทานแก่ตนเองว่า "เทวดาอารักษโปรดด้วยเถิด ๗" พลางอสุชลก็หลั่งไหล แล้วตรัสว่า "โอ้เจอ ผู้ยอดสายตาของพี่ เจอช่างมีแก่ใจทำได้ ไม่แสดงตนให้ประจักษแจ้งแก่พี่"

ครั้นแล้วบาทและหัตถของระเด่นอินูก็อ่อนเพลีย เพราะหฤทัยไหวประหวั่นสุดที่จะทนได้ พลันพระวาโยใส่วิสัญญีมักลงลงยังภูมิตล แต่คนอื่นยังหาทันได้ทราบไม่ ครู่หนึ่งก็ฟื้นพระสติ แล้วก็เช็ดน้ำเนตรด้วยผ้าคาดองค์แพรดอก อันเป็นรอยปันหยีสะมิหรังได้ใช้แล้ว และถวายไว้เป็นที่ระลึกนั้น

บัดนั้นมหาเดหวีก็ทอดถอนหฤทัยพลางเปล่งอุทานว่า "โอ้ลูกแม่ ไปไหนเสียเล่า ช่างมีแก่ใจทิ้งแม่นี้ไป ตั้งแต่เล็กมาแม่ได้ตามถนอมทำนุกมิเคยจะได้พรากจากกันเลยแต่สักขณเดียว มาวันนี้สอยๆ ก็มาทิ้งแม่หายไป ถึงแม้จะยังไม่นาน แม่นี้ก็รู้สึกเหมือนนานสักสี่สิบปีแล้ว"

ขณนั้นระเด่นอินูก็เข้าไป ครั้นเห็นแจ้งว่าผู้ซึ่งพิไรรำพันนั้นคือนางมหาเดหวีจึงเข้าปลอบด้วยวาจาอันอ่อนหวานว่า "เท่านั้นทีเถอะ พระมารดา อย่าทรงกรรแสงไปอีกเลย"

อันที่แท้จริงนั้นถึงตรัสดังนี้ ส่วนในหฤทัยนั้นพลอยกรรแสงตามไปด้วย พลางตรัสว่า "ฤๅ ปันหยี สะมิหรัง พี่มิได้รู้เลยว่าเจอเป็นจันตะหรา กิระหนา"

แล้วก็กรรแสงไปด้วยกันทั้งสององค์

---

๗. ต้นฉบับใช้คำภาษาอาหรับว่า "อัลลัฮฟิรุลลาห์" แปลว่า พระเจ้าจงคุ้มกัน